

HỒI 575

Bình Pháp Nhập Đạo

Khấu Trọng theo đường lớn nghênh ngang đi thẳng đến sảnh chính, đi một lúc gã liền cảm thấy có chỗ không thỏa đáng, gã đã đi được hơn nửa đường mà người của Vinh phủ chẳng hề ngăn trở gì, đúng là không hợp tình hợp lý chút nào.

Cách giải thích duy nhất là Vinh Phụng Tường từ sớm đã biết gã đêm nay sẽ đến kiểm chuyện, nên ngồi yên trong sảnh chính thiết tiệc Hồng môn yến, hoan nghênh gã đại giá quang lâm.

Khấu Trọng nhớ tới nỗi cừ hận thâm sâu khi Đoàn Ngọc Thành đầu hàng Đại Minh Tôn giáo, Bao Chí Phục, Thạch Giới và Ma Quý bị chết thảm thương, trong lòng liền nổi sát cơ trùng trùng, đầu chí cao ngất, thậm hừ lạnh một tiếng, bước mạnh lên thêm bạch ngọc dẫn lên đại sảnh chính.

Bên trong sảnh đèn đuốc sáng choang, tiếng cười nói, mời rượu rộn ràng chột nín bật đến mức một cái kim rơi xuống đất cũng nghe rõ mồn một, xem ra bọn chúng đã biết Khấu Trọng gã đã tới nơi.

Khấu Trọng rảo bước tiến vào, sáu luồng mục quang sắc nhọn đầy địch ý chăm chăm dán vào người gã.

Đại sảnh rộng lớn, trong góc bày một bàn tiệc đối diện cửa lớn, ngồi quanh bàn tiệc là sáu tên hình dáng kỳ dị đang chăm chăm nhìn ra cửa, trước mặt bọn chúng bày đầy đủ chén đĩa chung rượu, cách bày trí như vậy Khấu Trọng biết ngay dự đoán của mình là đúng.

Nhìn qua một lượt thì gã nhận ra năm tên trong bọn, Bích Trần yêu đạo đóng giả Vinh Phụng Tường ngồi ở bên trái, mặt mũi lộ vẻ khinh khỉnh, nheo nheo cặp yêu nhãn gườm gườm quan sát gã.

Người ngồi ở đầu bên kia là Thượng Quan Long, long đầu của Lạc Dương bang, từng bị gã dả thương, sắc mặt tên này không tệ, xem ra đã hoàn toàn bình phục, hai mắt đầy nét cừ hận thâm sâu, chẳng khác nào như thú dữ muốn ăn thịt uống máu người.

Hai người ngồi giữa là Tử Ngộ Kiếm Tả Du Tiên và Vân Vũ Song Tu Tích Thủ Huyền, bọn chúng đều là nhân vật cấp nguyên lão của Ma môn, Tả Du Tiên có quan hệ mật thiết với Phụ Công Hựu, Tích Thủ Huyền trong Âm Quý Phái, địa vị của hắn chỉ thua mỗi mình Chúc Ngọc Nghiên.

Khấu Trọng phải mất một lúc sau mới nhớ ra tên ngồi cạnh Vinh Phụng Tường là ai, hắn là thủ hạ của Vương Bạc, hiệu xưng là Bệnh Thư Sinh Kinh Triệu Ninh. Năm đó, Khấu Trọng ở Lạc Dương đã có dịp gặp qua hắn, nhưng lúc đó thấy hắn chỉ là nhân vật bình thường, không ngờ lại gặp lại trong tình huống thế này.

Người duy nhất gã không nhận ra là một đại hát trung niên chột mắt, cao ráo khỏe mạnh, cầm bệnh ra, đỉnh đầu hói sọc, ánh mắt gian xảo tàn độc. Điều làm Khấu Trọng để ý nhất là thanh quan đao nặng nề dài hơn tám thước đặt dựa vào ghế của hắn, khiến người ta cảm thấy hắn là loại người tay không bao giờ lia binh khí, lúc nào cũng có thể xông ra tranh sống tranh chết.

Khấu Trọng kêu thầm: “Mẹ ơi!” Đối với bất cứ tên nào ở đây, nếu đơn đả độc đấu gã hoàn toàn nắm chắc phần thắng, bọn chúng làm sao có thể khó đối phó hơn Phục Nan Đà được? Nhưng chỉ cần hai tên trong bọn liên thủ, thì gã rất có khả năng phải ném mùi thất bại.

Đối phương bày binh bố trận đối phó với gã đương nhiên là dùng mọi thủ đoạn không lý gì tới quy củ giang hồ, sáu người liên thủ đương nhiên không phải chuyện đùa, dẫu mạnh cỡ Thạch Chi Hiền e rằng cũng chỉ có nước quay đầu chạy bán mạng mà thôi.

Gã không khỏi thầm trách mình đã lầm to, bây giờ nơi nơi đều có phục binh do Vinh Giáo Giáo bố trí, vây chặt lấy đại sảnh, không để cho gã phá vây đào tẩu.

Khấu Trọng không phải lần đầu rơi vào tuyệt địa bèn bỏ hết mọi suy nghĩ viễn vông, phá lên cười ha hả đi về phía sáu người đang ngồi, vui vẻ nói: “Thật phiền các vị phải chờ đợi nãy giờ!”

Vinh Phụng Tường cười nhẹ đứng dậy thi lễ: “Bọn ta ở đây vừa uống rượu nói chuyện vừa đợi đại giá của Thiệu soái, cũng vui vẻ dễ chịu lắm. Thiệu soái xin mời ngồi để Vinh mở giới thiệu mấy vị bằng hữu cho ngài.”

Tả Du Tiên cao ngạo mỉm cười: “Danh tiếng của Thiệu soái như sấm động bên tai, bản đạo Tả Du Tiên đã gặp qua Thiệu soái rồi.”

Khấu Trọng ngồi xuống đối diện với sáu người, Bệnh Thư Sinh Kinh Triệu Ninh đứng dậy châm rượu cho gã, cười nói: “Thiếu soái đúng là đảm lược hơn người, dám đến Lạc Dương phò hội, Kinh Triệu Ninh ta hết sức bội phục.”

Khấu Trọng nhìn vào cây dù làm bằng thép đeo sau lưng hắn, giả vờ ngạc nhiên: “Khi này bên ngoài có mưa à?”

Đại hán chợt mắt cười ha hả đáp: “Thiếu soái cười nói ung dung, quả nhiên gặp mặt còn hơn là nghe danh, Kinh lão sư không phải dùng cây dù đó để che mưa đâu, mà là dùng để giết người đó.”

Khấu Trọng đưa mắt nhìn sang, cười nhẹ: “Vị đại ca này là...”

Thượng Quan Long cười lạnh: “Thiếu soái không phải là người Quan Tây hèn gì không từ cây quan đao của Tông huynh mà nhận ra chủ nhân của nó là ai.”

Khấu Trọng nghĩ không ra trong đám cao thủ ở Quan Tây có ai thường dùng quan đao đành cười xòa: “Tiểu đệ hiểu biết ít ỏi chỉ mới đi tới Trường An, phía tây Trường An thì tiểu đệ chẳng biết tí gì.”

Vân Vũ Song Tu Tích Thủ Huyền lên tiếng: “Những người dùng quan đao trong thiên hạ có ai bì kịp với Tông La Hầu, chẳng cần đến Quan Tây cũng phải nghe danh rồi chứ!”

Khấu Trọng giật mình, gã đương nhiên đã nghe nói tới Tông La Hầu, người này là đại tướng vô địch dưới tay Tiết Cử, từng mấy lần đánh bại Đường quân, công lao cực lớn. Sau khi cha con Tiết Cử bị Lý Thế Dân đánh tan tành, thống nhất quan nội, gã cứ nghĩ Tông La Hầu đã bị Lý Thế Dân thuận tay tiêu diệt, ai ngờ lại gặp hắn ở chốn này, không cần nói cũng biết là định tìm Lý Thế Dân báo thù.

Gã phá lên cười ha hả, nâng chén: “Thì ra là Tông huynh, xin mời huynh một chén.”

Tông La Hầu quát: “Được lắm!” Rồi nâng chén uống cạn.

Vinh Phụng Tường cười nhẹ: “Thiếu soái lần này đến thăm tề xá chắc không phải chỉ để uống hai chén rượu nhạt thôi phải không?”

Khấu Trọng đặt chén xuống, gật đầu nói: “Nói đúng lắm! Thế này gọi là tiền lễ hậu binh. Tiểu đệ muốn đòi nợ cũ mà tới, các vị từng người một hoặc tất cả cứ tiến lên, tiểu đệ hết sức hoan nghênh.”

Sau đó quay sang Tích Thủ Huyền: “Chúc hậu thi triển Ngọc Thạch Câu Phần đối phó với Thạch Chi Hiền đã thất bại mất mạng, nhân tiện báo cho Tích lão biết luôn thể.”

Tích Thủ Huyền lập tức biến sắc không nói được tiếng nào.

Vinh Phụng Tường, Thượng Quan Long và Tả Du Tiên đồng thời lộ vẻ kinh hãi.

Chỉ một câu thôi đã cho thấy bọn họ đã liên kết với Âm Quý Phái không muốn thân phục Tà vương Thạch Chi Hiên, chỉ còn vướng víu ở mối quan hệ mật thiết giữa Vinh Phụng Tường và Dương Hư Ngạn mà thôi.

Tông La Hầu vỗ bàn đứng dậy: "Xin để Tông mỗ làm người đầu tiên lĩnh giáo Tỉnh Trung bát pháp vang danh thiên hạ của Thiếu soái!"

oOo

Bên trong phòng bố trí hoa lệ, ở chính giữa có đặt một cái giường lớn, dưới ánh sáng dịu dàng của mấy cây đèn cạnh giường, một vị mỹ nữ đang ngồi xếp bằng trên giường đả tọa, vận khí hành công.

Điều làm cho Từ Tử Lăng ngỡ người chính bởi nữ nhân này là Bạch Thanh Nhi, nữ đệ tử của Chúc Ngọc Nghiên, sư muội của Loan Loan, trên đầu ả có cắm ba cây kim châm, gọi cho gã liên tưởng đến "Thất Châm Chế Thần", nghi hoặc vô cùng.

Bạch Thanh Nhi vì sao lại có mặt tại đây? Theo lý mà nói, Hương Ngọc Sơn theo phe của Ma Soái Triệu Đức Ngôn, Âm Quý Phái và Triệu Đức Ngôn vì chuyện Tà đế Xá lợi đã trở thành đối địch như nước với lửa, Bạch Thanh Nhi sao lại luyện công ở trong phòng ngủ của Trì Sanh Xuân cơ chứ? Hơn nữa trên đầu ả cắm đầy kim châm, chính là thủ pháp tương tự như Thất Châm Chế Thần, chẳng lẽ Dẫn Tố Văn đã tới nhà Trì Sanh Xuân để châm cho Bạch Thanh Nhi? Chuyện này Từ Tử Lăng nhất thời không sao hiểu nổi.

Trong đầu chợt nảy sinh cảnh giác, sự thật gã chẳng nghe thấy có tiếng bước chân nào, chỉ cảm thấy là có người đến gần, trong lòng lạnh buốt, thầm nghĩ nếu người đến là Trì Sanh Xuân thì võ công của hấn còn hơn xa Hương Quý và Hương Ngọc Sơn.

Gã không dám liếc mắt nhìn vào trong, đứng yên dựa sát vào tường, thu liễm tinh khí, từ ngoại hô hấp chuyển thành nội hô hấp.

Trong chốc lát chợt một giọng nam từ trong phòng vang lên: "Tiến triển của Thanh Nhi còn vượt xa dự liệu của ta, lần này có thể tăng lên châm vào năm huyệt, đến lúc đủ mười châm thì Xá Nữ tâm pháp có hy vọng đại công cáo thành rồi."

Từ Tử Lăng nghe vậy liền chau mày, chỉ nghe tên Xá Nữ tâm pháp là đã biết là dị thuật của Ma môn, phương pháp luyện công tà môn bá đạo chẳng phải tốt đẹp gì, xem ra nguy hiểm trùng trùng, Bạch Thanh Nhi vì sao lại phải mạo hiểm như thế?

Giọng nói trong phòng nghe có chút quen thuộc, hình như đã nghe qua ở đâu rồi, nhưng nhất thời gã không nhớ ra là ai?

Lại một giọng nữ nhân vang lên: "Mạo hiểm chuyến này cũng đáng lắm, chỉ có luyện thành Xá Nữ tâm pháp mới có thể giết người một cách vô hình vô tung vô tích. Lần này nhờ vào Âm Quý Phái của bọn ta và Diệt Tinh Đạo hợp nhất kinh điển, mới có thể luyện thành công bí pháp của Thánh môn đã thất truyền gần trăm năm nay."

Từ Tử Lăng nhận ra giọng nói của Văn Thái Đình là trưởng lão của Âm Quý Phái, thầm nghĩ không biết Diệt Tinh Đạo có phải là môn phái của tên Thiên Quân Tịch Ứng mà mình đã làm thịt hay không? Nếu nam nhân trong phòng là nhân vật trọng yếu của Diệt Tinh Đạo, cũng giống như Doãn Tổ Văn hết sức tinh thông châm cứu trên đầu, rất có khả năng chính Doãn Tổ Văn cũng là người trong Ma môn.

Người nam cười lạnh: "Có lẽ bọn ta phải cảm kích Nhạc Sơn, nếu không phải lão giết chết Tịch Ứng ở Thành Đô, việc kết thành đồng minh của bọn ta nhất định sẽ bị hấn ngăn trở. Biết thời vụ mới là tuần kiệt, tình thế thiên hạ bây giờ, đúng là cơ hội tốt để Thánh môn ta thống nhất thiên hạ. Nhưng nếu mọi người trong Thánh môn vẫn không chịu đoàn kết, thì rất có thể sẽ mất cơ hội này."

Văn Thái Đình đáp: "Hứa sư huynh nói đúng lắm."

Nam tử họ Hứa tiếp: "Văn sư muội hãy ở lại đây hộ pháp cho Thanh nhi, đã đến lúc ta quay trở lại Lục Phúc rồi!"

Từ Tử Lăng nghe vậy kêu khổ thầm, nếu Văn Thái Đình cứ ở trong phòng, đại kế trộm tranh của gã đêm nay coi như hỏng bét.

oOo

Tông La Hầu hai tay nắm chặt lấy quan đao thủ thế.

Năm người còn lại lần lượt tản ra bốn góc sảnh, ẩn ước tạo thành vòng vây bao quanh hai người đang động thủ ở giữa, Tử Ngọ Kiếm Tả Du Tiên, một trong Tà đạo Bát đại cao thủ đứng án ngữ ngay trước cổng lớn.

Khấu Trọng lập tức hiểu rõ ngay, thầm kêu lợi hại quá.

Bề ngoài thì đối phương tuân theo quy củ giang hồ, chỉ phái một người ra trận, nhưng thực ra đó là một chiến thuật thông minh, cứ để cho Tông La Hầu ra sức đánh với gã một trận trước, đám địch nhân còn lại giương mắt cú vọ chờ thời cơ, dùng ưu thế người ngoài cuộc tình tảo luân phiên tấn công, gã có thể ứng phó được bao lâu đây?

Nghĩ thông quỹ kế của địch nhân, Khấu Trọng phá lên cười ha hả: “Xin lỗi không thể bồi tiếp được nữa!”

Bọn địch nhân nghe vậy vô cùng sửng sốt, Tinh Trung Nguyệt rời khỏi vỏ sau lưng, hóa thành một móng cầu vòng đánh thẳng vào Tả Du Tiên đang đứng ở phía sau.

Tông La Hầu giận dữ quát lên một tiếng, hai chân nhấc lên phóng người đánh tới, quan đao đâm thẳng đến lưng của Khấu Trọng, lúc ấy kinh phong vù vù, thanh thế kinh người. Chỉ cần Tả Du Tiên có thể giữ chân Khấu Trọng, hấn nắm chắc chỉ trong vài chiêu sẽ có thể dồn Khấu Trọng vào tử địa.

“Bùng!”

Cây dù sắt của Bệnh Thư Sinh Kinh Triệu Ninh mở tung ra rồi lại gấp lại, từ bên trái quét ngang về phía Khấu Trọng, Tích Thủ Huyền, Vinh Phụng Tường và Thượng Quan Long đồng thời từ những phương hướng khác nhau phóng về phía Khấu Trọng, dùng mọi cách để ngăn cản gã rời khỏi đại sảnh.

Chỉ một động tác của Khấu Trọng đã làm ảnh hưởng và thay đổi toàn bộ tình thế.

Tả Du Tiên hừ lạnh rút Tử Ngọ kiếm ra, mũi kiếm chĩa thẳng về phía Khấu Trọng đang phóng tới, lúc ấy kiếm khí mạnh mẽ, Tử Ngọ chính khí từ kiếm đẩy ra vào thẳng ngực của Khấu Trọng, đến Khấu Trọng cũng không dám hoài nghi hấn không có bản lĩnh để ngăn mình ra khỏi cửa.

Nếu Khấu Trọng đến Lạc Dương chỉ vì muốn làm náo loạn một phen, gã hiện giờ có thể thi triển toàn lực phá vây bỏ chạy, chỉ hận là gã có mục tiêu cao xa hơn nhiều, đó là phải trợ giúp Vương Thế Sung đánh lui Lý Thế Dân, nếu bây giờ bỏ đi thì về sau không biết làm sao để đối phó với đám người nhất tâm nhất trí muốn dồn gã vào tử địa này, lại còn được

Vương Thế Sung bí mật đồng ý hành động của bọn họ, thì dẫu có đề phòng cách mấy cũng không sao tránh được.

Do đó, lúc rút Tĩnh Trung Nguyệt ra, gã đã quyết hạ quyết tâm phải ra oai bằng được, dựa vào chiến lược cao minh chiến đấu với địch đến cùng để trấn áp tinh thần của bọn chúng.

Khẩu Trọng tiến vào cảnh giới “tĩnh trung nguyệt”, lập tức tính toán ra vị trí và cự ly của địch nhân, vận chân khí chuyển động một vòng trong người, vượt ra khỏi dự đoán của địch nhân đã bất ngờ ép Tả Du Tiên lùi lại, xoay một vòng để dàng tránh khỏi vị trí nguy hiểm bị đám địch nhân liên thủ tấn công, dùng một chiêu kỳ tuyệt vòng lại lảng không chém vào quan đao của Tông La Hầu.

Bọn địch nhân không ai không biến sắc, không ai ngờ gã đang toàn lực tấn công Tả Du Tiên thế mà lại có thể biến chiêu một cách kỳ diệu gần như không tưởng như vậy.

Bọn chúng giận dữ quát lớn, lập tức biến chiêu đổi hướng, mạnh mẽ tấn công về phía Khẩu Trọng, nhưng tên nào cũng đã chậm mất một bước.

Tông La Hầu không tài nào kịp biến chiêu, chỉ đành trở mắt nhìn Tĩnh Trung Nguyệt của Khẩu Trọng vẽ một quỹ đạo huyền diệu trong không gian chém thẳng vào quan đao của hắn.

Vừa giống như cố ý cố tình, lại như vô tâm tiếp liệu, tràn đầy cảm giác huyền diệu, thần bí không thể đo lường được.

Sự rèn luyện khắc khổ suốt chuyến đi ra ngoài biên ải là một giai đoạn vô cùng quan trọng cho đạo pháp tu vi của Khẩu Trọng, dưới uy hiếp sinh tử không ngừng, Tĩnh Trung bát pháp của gã đã hòa hợp làm một với binh pháp, trở thành một loại đạo pháp độc môn chưa từng có.

“Choang!”

Tĩnh Trung Nguyệt phạt xéo xuống lưỡi của quan đao, ngực của Tông La Hầu đao nói như bị đại thiết chùy đập vào, quan đao bị Loa Hoàn kinh mạnh mẽ không sao cưỡng được hất tung đi mất, cảm giác khó chịu có sức mà không làm gì được này, đây là lần đầu tiên hắn gặp phải.

Hắn phun ra một búng máu, rồi ngã lăn xuống đất.

Tông La Hầu vốn là một cao thủ, dẫu có thế nào cũng không đến mức chưa làm gì đã bị Khẩu Trọng đánh trọng thương, vấn đề là ở chỗ hắn không kịp biến chiêu, một chiêu khí

thế hùng hổ biến thành bị trì kéo, lại không nắm được hư thật của địch nhân, tất nhiên phải chịu thất bại. Khấu Trọng tính toán chuẩn xác, thủ thế chờ sẵn, đương nhiên chỉ dùng một đao đã khắc chế được kẻ địch.

Cao thủ giao đấu, chỉ hơn thua ở một chút này thôi.

Mạnh như Thiên Trúc Cuồng Tăng Phục Nan Đà mà cũng phải nuốt hận dưới đao của Khấu Trọng, huống gì tên Tông La Hầu chẳng biết trời cao đất rộng này.

Khấu Trọng cười lớn: "Cái này mà gọi là hảo thủ quan đao đệ nhất thiên hạ à? Xem thử chiêu Bình Trá của lão tử đây."

Vừa nói thân hình gã đã lướt đi bốn phía, tựa như đang ung dung bước đi sang hướng khác, thế mà cuối cùng vẫn còn đứng nguyên ở chỗ cũ.

Chiêu Bình Trá này chính là học từ Phục Nan Đà, khiến người ta không biết làm sao tấn công, cũng không biết làm sao mà phòng thủ.

Quả nhiên bọn địch nhân đều sửng lại, không dám lỗ mãng tấn công.

Lúc này Tả Du Tiên, Vinh Phụng Tường và Thượng Quan Long đều đứng quay lưng về phía cửa lớn sau lưng Khấu Trọng, khoảng cách vẫn còn khá xa.

Kinh Triệu Ninh và Tích Thủ Huyền lần lượt đứng ở hai bên trái phải, Kinh Triệu Ninh là đứng gần gã nhất.

Thân hình Khấu Trọng lại chớp động, dường như là muốn phóng sang tấn công Tích Thủ Huyền ở mé phải.

Vinh Phụng Tường nhãn lực cao minh, quát lớn: "Kinh lão sư cẩn thận!"

Khấu Trọng cười phá lên: "Chậm rồi!"

Bất ngờ phóng vọt qua bên hông, đao trong tay xoay ngược lại chém vào cây dù của Kinh Triệu Ninh.

Sách lược của gã tuyệt không cho đối phương phối hợp quần công, chỉ cần có chiến lược phù hợp thì có thể đánh bại từng tên từng tên một, nếu không thì chỉ còn đường chết mà thôi.

Tông La Hầu lúc này mới miễn cưỡng đứng dậy được, nghe lời châm chọc của Khấu Trọng, nghĩ tới danh tiếng một đời của mình đã bị chôn vùi dưới một đao của gã, ấm ức phun ra một ngụm máu tươi, không còn sức lực nào tái chiến nữa.

Hai bên giao chiến huyền ảo tinh kỳ, hình thế biến hóa, người khác không thể nào hiểu được, lúc ấy nếu có người đứng bên cạnh quan chiến, chỉ thấy mọi người không ngừng thay đổi vị trí, dùng nhanh chọi nhanh, chẳng lúc nào dừng lại.

Kinh Triệu Ninh hừ lạnh, mở tung cây dù thép xoay tròn nghênh đón Tinh Trung Nguyệt của Khấu Trọng.

Khấu Trọng biết rõ binh khí tà môn kỳ lạ thì tất có chiêu số và thủ pháp kỳ dị, nếu chỉ có hai người quyết chiến, gã sẽ rất hứng thú đưa ra đủ chiêu thức để dự địch, xem đối phương có thể giở được trò gì. Lúc này cường địch bốn phía, làm gì mà rảnh rỗi được vậy, gã liền đột ngột xoay người nhảy lên phía trên đầu của Kinh Triệu Ninh.

Kinh Triệu Ninh không hổ là cao thủ, lập tức biến chiêu, cây dù quét qua phía dưới của Khấu Trọng, vô cùng lăng lẹ.

Khấu Trọng soạt một tiếng điểm chân vào giữa cây dù, đồng thời bay vọt lên cao, cười ha hả: "Xem chiêu Bất Công đây!"

Kinh Triệu Ninh toàn thân chấn động, tuy không đến nỗi thổ huyết thụ thương như Tông La Hưu nhưng khí huyết chạy ngược, cảm thấy vô cùng thống khổ, Khấu Trọng kết hợp toàn bộ chân khí Trường Sinh Quyết, Hòa Thị Bích, Tà đế Xá lợi phóng ra ngoài theo đường xoắn ốc, khó mà có thể chống cự lại.

Kinh Triệu Ninh tuy là cao thủ một phương, nhưng so với một nhân vật danh chấn thiên hạ như Khấu Trọng thì vẫn còn cách khá xa.

Tả Du Tiên, Thượng Quan Long, Tích Thủ Huyền và Vinh Phụng Tường bốn người trong lòng biết ngay không ổn, sợ Khấu Trọng phá mái ngói thoát ra ngoài vội vàng phóng mình đuổi theo, biến thành ai lo phận nấy, không còn phối hợp thành trận thế nữa.

Chiêu Bất Công này của Khấu Trọng chính là để hí lộng địch nhân.

Khấu Trọng chúc đầu xuống, mũi chân điểm vào xà nhà, người đao hợp làm một, đâm thẳng xuống tên Thượng Quan Long đã từng bị mình đánh bại trước đây.

Mặc dù ba tên đồng bọn vẫn đang ở trong đại sảnh, Thượng Quan Long vẫn cảm thấy mình trở thành một kẻ cô độc, chỉ còn dựa vào bản lãnh của mình để ứng phó với cú đánh kinh thiên động địa của Khấu Trọng.

Hắn lúc trước đã không phải là đối thủ của Khấu Trọng, hiện giờ Khấu Trọng công lực đại tiến gấp mấy lần so với trước, đao chưa đến thì đao khí đã sớm vây chặt lấy hắn, Thượng

Quan Long trong lòng lạnh buốt, vung Long Đầu thiết trượng biến công thành thủ, chỉ cầu giữ được tính mạng là may lắm rồi.

“Choang!”

Khấu Trọng và Thượng Quan Long cùng lúc bắn tung ra, Thượng Quan Long tựa như điều đứt dây rơi xuống, Khấu Trọng mượn lực vút ngang qua, vung đao quét qua Vinh Phụng Tường đang đổi hướng từ bay lên sang phóng xuống dưới.

Vinh Phụng Tường khá hơn hẳn Thượng Quan Long, trường kiếm vung ra, choang một tiếng đỡ lấy Tinh Trung Nguyệt.

Khấu Trọng cười sảng sặc mượn kinh đẩy Vinh Phụng Tường ngã xuống, còn bản thân thì bay vọt lên cao.

Lúc này Tả Du Tiên và Tích Thủ Huyền một hơi chân khí đã tận, chỉ còn nước lần lượt hạ xuống đất, chẳng có cách nào can thiệp được.

Thượng Quan Long rút bịch xuống đất, Long đầu trượng lặn ra khỏi tay, kêu lanh canh, máu dồn lên ngực, không cần nhìn ai cũng biết hẳn chỉ còn lại một chút khí tàn thôi.

Mất thấy Khấu Trọng phá mái ngói thoát ra, ai ngờ gã lại phá lên cười ha hả, mũi chân điểm vào xà ngang lẳng không bay vọt tới Tả Du Tiên vừa đáp xuống đất.

Sự anh dũng và cao minh của Khấu Trọng khiến bọn địch nhân trước đó có năm mơ cũng không tưởng tượng ra được.

- o O o -